

La boca de la veritat

Yáiza Rovira Vallès

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Ens havíem promès que seríem honestos. Que ens respectaríem per sobre de totes les coses, i que mai, mai no ens traïríem. I ara jo m'havia de trobar amb tots aquests dubtes, i alhora amb la certesa que ell estava incomplint la seva paraula.

Tot va començar fa dos mesos, quan la Mireia, la meva germana gran, va enxampar el seu marit posant-li banyes. No entrarem en detalls, perquè això seria tota una altra història. El cas és que ens vam veure força dies seguits, i li vaig oferir tot el meu suport per aquells moments difícils. I ella no parava de repetir aquella frase, com si fos el seu *mantra* “tots els homes són iguals”. Que no, Mireia, que no tots els homes són iguals. El que passa és que el teu Manel sempre ha estat un toca campanes, com si no ho sabessis. I ella rebutia, tu digues el que vulguis, però tots els homes són iguals. I el teu estimat Joaquim, és un home. Més valdrà que vigilis.

Després d'una setmana seguida sentint la cançoneta que tots els homes són iguals, la meva seguretat en la meva parella, a prova de bomba fins aquell moment, va començar a tremolar. I si havia estat una ingènua? I si la meva confiança cega en ell m'havia fet passar per alt detalls claríssims d'una infidelitat? Em vaig posar les ulleres per detectar defectes, i ho vaig començar a veure clar: evidentment que no anava a veure el Barça, se n'anava a casa de l'altra, aprofitant que a mi no m'agradava el futbol. Ningú no es creia que hagués gastat tants diners comprant a la plaça, on són les factures? Segur que li ha comprat un ram de flors, o un perfum, o una joia, que és el que fan els homes amb les amants. I ara de sobte s'apuntava al gimnàs? Si s'ha apuntat al

gimnàs tot de sobte, ja ho pots tenir ben clar, va apuntar la Mireia, encantada de compartir les meves teories de banyuda respecte al meu marit. Jo plorava com una magdalena, incapaç d'acceptar que realment en Quim m'estigués fent això, i ella anava repetint, ja et vaig dir jo que tots els homes són iguals!

El moment decisiu van ser aquelles vacances de Nadal, poc després que comencessin els dubtes. El tió va cagar, de part d'en Quim i sense previ avís, dos bitllets d'avió cap a Roma. La meva il·lusió inicial, que em va fer pensar que amb un viatge tan romàntic de cara el mes de febrer, res no podia estar anant malament, es va desinflar i va baixar a nivells negatius quan la Mireia va deixar anar, mentre fregàvem els plats del dinar de Sant Esteve, un viatge a Roma? Ara sí que estàs venuda. Que no te n'adones? És la seva coartada! Es gasta els duros així per tenir-te contenta i que no et puguis queixar de res. Segur que després desapareixerà un cap de setmana, excusant-se amb un viatge de negocis, i te la fotrà amb l'altra en tota regla. En Manel ho va fer això, després ho vaig saber tot: tres dies romàntics a París amb la puta de la Cussó.

Un dia de gener, quan la pressió dins meu començava a ser insuportable, vaig anar a dinar amb la tia Lola, una tieta soltera de ma mare que vivia a prop de casa i que insistia en mantenir el contacte amb les seves nebodesnetes, com ens deia ella. De seguida va veure que jo feia mala cara, i no va deixar de burxar en tot el dinar, fins que al final li vaig explicar, desesperada, les meves pors. La solució va venir als seus llavis com si l'hagués tingut preparada d'abans. Nena, si ho tens facilíssim! Creus que en Quim et fa el salt i no goses preguntar-li-ho? No cal! Però no dius que anireu de vacances a Roma? Mira, jo hi

vaig estar quan era jove amb en Romà, aquell cap meu que sempre em deia que si no fos perquè estava casat, em faria passar de secretària (i amant) a muller en un tres i no res, que jo era un bé de Déu de dona. Però no és això el que necessites saber ara. A Roma hi ha una pedra gran i rodona, que n'hi diuen la Boca de la Veritat... i diu la llegenda...

Des que la tia Lola m'havia explicat la llegenda, que només podia pensar en el dia que arribaríem a Roma i podria fer passar en Quim el Traïdor per l'adreçador. M'estava sent infidel, i la *Bocca della Verità* ho sabia i li faria una queixalada que li arrencaria tots cinc dits. I això em doldria més que res en el món, perquè jo me l'estimava molt, eh, a en Quim, però almenys confirmaria la veritat, que és l'important en aquests casos.

* * *

Els dies han passat lentament, però finalment hem arribat a Roma. En Quim no entén la meva insistència per veure l'Església de Santa Maria de Cosmedin on hi ha la *Bocca della Verità*, però en tot cas, ha estat d'acord en anar-hi demà. Per fi, per fi sabré la veritat.

Visitem l'església sencera i finalment ens posem a fer cua per fer la típica foto turista: la mà a dins la boqueta i un somriure radiant. Però ja és el torn d'en Quim, iestic segura que ell no riurà tant.

–Ens fem la foto junts?

–No, home. Primer fes-te-la tu, i després ja me la faré jo. Si de cas, després, en fem una plegats. –penso per mi que això ja no arribarà a passar.

En Quim s'apropa a la pedra, somriu, posa la mà dins, i... res! Res de res! Però com pot ser? Quina manera d'enredar, el tros de pedra no fa la seva feina. Decebuda i alhora alleujada, li faig la fotografia sense més, però pensant que ara hauré de preguntar-li a ell directament, Quim que m'estàs fent el salt? M'apropro sense pensar per fer la *ditxosa* foto. Poso la mà dins, faig una ganyota que vol ser un somriure, i just quan en Quim diu 'i tres' i dispara, sento una fiblada a la mà. La trec esporuguida, la miro per tot arreu, i no hi tinc cap marca, ni cap traça de sang. Però la pedra m'ha mossegat, estic convençuda que m'ha mossegat. Miro al meu voltant i intueixo que ningú s'ha adonat de res. Em miro la mà de nou, em miro a mi i, en aquell precís instant, crec que ho començo a entendre.

I també ens havíem promès creure la paraula de l'altre, per què si no començàvem per aquí, tota la resta de promeses esdevenien inútils.

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

